

Voorzitter: Thurlings

Tegenwoordig zijn 62 leden, te weten: Thurlings, Steenkamp, De Boer-d'Ancona, Rijnders, Van Gent-de Ridder, Albada, Christiaanse, Ten Kate-Veen, Heij, Van Kuik, Franssen, Teijssen, Mertens, De Geer van Oudegein, Terwindt, Elfferich, Gooden, De Vreeze, Kaulingfreks, Diepenhorst, Piket, Heijne-Makkeel, De Jong, Maris, Van Krimpen, Feij, Meuleman, Van Kleef, Voûte, Kweksilber, Maaskant, De Rijk, Nederhorst, Tummers, Van Someren-Downer, Koopman, Mol, Kolthoff, Zoon, Louwes, Schlingemann, Schwarz, Hoefnagels, Van Hemert tot Dingshof, Mater, Hendriks, Zoutendijk, Van den Heuvel-de Blank, Rang, De Niet, Brongersma, Polak, Van der Werff, Van Waterschoot, Van Hulst, Eisma, Kremer, Tjeerdsma, Steigen-ga-Kouwe, IJmker, Agterberg en Reijnen,

en de heren Duisenberg, Minister van Financiën, Van der Stee, Minister van Landbouw en Visserij, Brinkhorst, Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken, Klein, Staatssecretaris van Onderwijs en Wetenschappen, en Van Hulst, Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat.

De **Voorzitter**: Ik deel aan de Kamer mede, dat zijn ingekomen berichten van verhindering van de leden:

Schuijt, wegens deelneming aan een vergadering van het Europees Parlement;

Kloos, wegens verblijf buitenslands;

Vermeer, wegens vakantie;

De Vries, Versloot, Letschert en Broeks.

Deze berichten worden voor kennisgeving aangenomen.

De **Voorzitter**: Ik deel voorts aan de Kamer mede, dat is ingekomen een bericht van overlijden van het oud-lid der Kamer, de heer H. M. van Lieshout. Ik heb dit bericht beantwoord met een brief van rouwbeklag. Tevens heb ik een brief van rouwbeklag gezonden aan de nabestaanden van het op 22 mei jl. overleden oud-lid der Kamer, de heer mr. G. van Hall.

De besluiten, welke na overleg met het College van Senioren zijn genomen, alsmede de lijst van ingekomen stukken met de door mij gedane voorstellen liggen voor de leden ter inzage.

Ingevolge artikel 41 van het Reglement van Orde liggen ook de notulen van de vorige vergadering voor de leden ter inzage. Tenzij enig lid hiertegen vóór het einde der vergadering bezwaar maakt, zal worden aangenomen dat de Kamer akkoord gaat met de voorstellen en dat zij de notulen goedkeurt.

Van de Ministers van Buitenlandse Zaken, van Justitie en van Defensie, alsmede van de Staatssecretarissen van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk en van Volksgezondheid en Milieuhygiëne heb ik bericht ontvangen, dat zij verhinderd zijn de vergadering bij te wonen en dat zij bij de behandeling van de wetsontwerpen hun departement betreffende zo nodig zullen worden vervangen door de Minister van Financiën dan wel door de Minister van Landbouw en Visserij.

Tevens heb ik bericht van verhindering ontvangen van de Gevolmachtigde Minister van de Nederlandse Antillen.

In overleg met het College van Senioren stel ik de Kamer voor om de zittingsduur van de thans optredende ondervoorzitters der Kamer, alsmede van de thans zitting hebbende leden en plaatsvervangende leden van alle commissies, te doen gelden tot en met 21 juni a.s. Alsdan zal aan de Kamer worden voorgesteld die zittingsduur te continueren gedurende het verdere gedeelte van de buitengewone zitting 1977. Voor deze gang van zaken is gekozen, teneinde te voorkomen, dat de Kamer speciaal voor de onderhavige aangelegenheid op woensdag 8 juni 1977 zou moeten bijeenkomen.

Dienovereenkomstig wordt besloten.

Aan de orde is de behandeling van de wetsontwerpen:

Wijziging van de Wet Autovervoer Goederen (14 384);

Ingekomen stukken
Autovervoer
Ziekenverpleging
Onderwijs

Wijziging van de Wet van 2 mei 1921, Stb. 702, tot wettelijke bescherming van het diploma voor ziekenverpleging (13 622).

Deze wetsontwerpen worden zonder beraadslaging en zonder stemming aangenomen.

Aan de orde is de behandeling van het wetsontwerp **Wijziging van de Wet op het Wetenschappelijk Onderwijs (onderwijs gericht op het buitenland, speciaal ten behoeve van personen die geen Nederlander zijn) (12 800).**

De beraadslaging wordt geopend.

De heer **Van Hulst** (CHU): Mijheer de Voorzitter! De vaste Commissie voor Onderwijs en Wetenschappen dezer Kamer, heeft zich in haar zitting van 17 mei jl. gebogen over wetsontwerp 12 800, dat de mogelijkheid opent dat universiteiten of hogescholen ten behoeve van niet-Nederlanders dusdanige studierichtingen instellen, die niet in de Wet op het Wetenschappelijk Onderwijs genoemd worden. Na aanname van dit ontwerp zal er een wettelijke basis zijn voor de integratie van het internationaal onderwijs binnen de Nederlandse instellingen voor wetenschappelijk onderwijs. Onze vaste commissie is tot een unaniem oordeel over dit wetsontwerp gekomen en zij heeft haar voorzitter opgedragen dit oordeel thans mede te delen.

Ik moet dan beginnen met namens deze commissie op te merken, dat de gang van dit wetsontwerp een typisch voorbeeld is van langzaam werkende democratie. Het op 7 februari 1974 ingediende ontwerp kan nu pas in de Eerste Kamer in mondelinge behandeling komen, terwijl de Tweede Kamer toch reeds op 18 juli 1974 haar voorlopig verslag vaststelde.

Als enig argument voor de trage gang van zaken noemt de Staatssecretaris het interdepartementale overleg.

Ik moet erop wijzen, dat door deze situatie de in de memorie van toelichting verstrekte informatie in een be-

paald opzicht haar actualiteit heeft verloren. Zo vermeldt deze memorie van toelichting de aantallen buitenlandse studenten uit de ontwikkelingslanden tijdens het studiejaar 1971-1972. Deze getallen zeggen ons nu nauwelijks meer iets.

Misschien kan de Staatssecretaris toezeggen, om na de mogelijke aannamen van dit wetsontwerp deze Kamer nog eens enige nadere schriftelijke informatie te verstrekken over deze aantallen studenten en over een eventuele tendens, die daarin zichtbaar zou zijn; bij voorbeeld of de belangstelling voor bepaalde studierichtingen toeneemt of afneemt, of zelfs verdwenen is.

Het wetsontwerp zelf geeft de commissie na de behandeling in de Tweede Kamer nauwelijks aanleiding tot op- of aanmerkingen. De commissie acht dit wetsontwerp noodzakelijk en het feit, dat zij het gaarne enkele jaren eerder had afgedaan, is mede een bewijs voor haar positieve stellingname tegenover het ontwerp. Slechts één facet wil ik nog in verband met deze opmerking naar voren brengen.

Het gehele wetenschappelijk onderwijs heeft sinds de W.U.B. (Wet Veringa) nog steeds enige moeite zijn houding in het wettelijk kader te vinden. Met het oog op de buitenlandse studenten uit ontwikkelingslanden dreigde er zelfs enige wildgroei. Wellicht is 'dreigde' nog te zwak uitgedrukt. Zonder dat de wet deze handelwijze dekte, gingen sommige faculteiten al aangepaste programma's en zelfs studierichtingen creëren, die nauwelijks in het wettelijk kader pasten. Goedkeuring door de besturende colleges werd niet gevraagd.

Aan deze situatie maakt dit wetsontwerp gelukkig definitief een einde. Om deze, maar zeker ook om andere zowel in de memorie van toelichting als in de Tweede Kamer genoemde redenen wil de voornoemde commissie zich gaarne unaniem achter dit wetsvoorstel scharen. Ik hoop alleen, dat de Staatssecretaris bereid is de Kamer naderhand schriftelijk die actuele informatie te verstrekken, die zij straks bij het beoordelen van het beleid, niet alleen ten aanzien van het wetenschappelijk onderwijs, maar zeker ook ten aanzien van de ontwikkelingssamenwerking nodig heeft.

□

Staatssecretaris Klein: Mijnheer de Voorzitter! Ik ben erkentelijk voor de wijze waarop van de zijde van deze Kamer op dit wetsontwerp wordt gereageerd en voor de 'zachte' wijze waar-

op deze Kamer op de trage gang van zaken heeft gereageerd. Ik heb maximale eerlijkheid aan de dag gelegd door het enige echte argument te noemen, namelijk het interdepartementale overleg.

Ik doe gaarne de toezegging om nadere informatie te verstrekken ten aanzien van de ontwikkeling van aantallen studenten die uit het buitenland komen om deel te nemen aan ons wetenschappelijke onderwijs, hetzij in het normale dagonderwijs, hetzij in cursusverband.

Ik heb bij de voorbereiding van de behandeling van dit wetsontwerp in beide Kamers ambtelijk laten nagaan of er meer informatie aanwezig was. Het CBS zit nog steeds met de naweeten van de collegegeldproblematiek. De uitwerking van de gegevens van het cursusjaar 1974/1975 heeft enige vertraging opgelopen. Wij mogen echter hopen, dat deze gegevens van het CBS zeer binnenkort beschikbaar zijn. Het NUFFIC beschikt wel over vrij gedetailleerde gegevens betreffende de deelname aan de cursussen. Daaruit blijkt een toename. Men kan concluderen, dat dit gedeeltelijk is veroorzaakt door het ruimere fellowship-beleid, dat door de Minister voor Ontwikkelingssamenwerking in de afgelopen jaren is gevoerd.

Die gedetailleerde gegevens kan ik de Kamer op betrekkelijk korte termijn doen toekomen. Ik heb begrepen dat het CBS de nadere gegevens over 1974 en 1975 in de loop van dit jaar wil publiceren. Ik zal ervoor zorgen dat op het departement tenminste een boodschap achterblijft dat de gegevens ook aan deze Kamer moeten worden doorgegeven zodra ze binnen zijn.

De beraadslaging wordt gesloten.

Het wetsontwerp wordt zonder stemming aangenomen.

Aan de orde is de behandeling van het wetsontwerp **Wijziging van de Jachtwet (13 188)**.

De beraadslaging wordt geopend.

□

De heer **Voûte** (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Alvorens enkele opmerkingen te maken over de nota van drie bewindslieden naar aanleiding van het eindverslag, meen ik een korte beschouwing over de jacht en de wetgeving op dit gebied in Nederland te moeten geven.

Het grote bezwaar tegen de Jachtwet 1923 was de z.g. kantjesjagerij.

Een kantjesjager huurde de jacht op een terreintje, bij voorkeur gelegen in een jachtveld, en lokte het wild met voer naar dat veldje om het dan ter plaatse dood te schieten. Ook grondgebruikers en grondeigenaren maakten zich aan kantjesjagerij schuldig.

Hieraan is een einde gemaakt door de Jachtwet 1954, waarbij de minimumoppervlakte van het jachtveld, 40 ha, werd ingevoerd. Sederdient is het gehele land bedekt met grotere en kleinere jachtvelden, waar jagers recreëren en wild, flora en fauna schutten; waar begrepen wordt, dat overleg met de grondgebruikers noodzakelijk is en – mocht onvoldoende afschot plaatsvinden – wildschade vergoed moet worden.

Het is bekend, dat de jacht op het moment door velen kritisch bekeken wordt. Daarbij moet men wel bedenken, dat een jachtverbod fataal zou zijn voor de vogel- en wildstand in ons dichtbevolkte land. Reeds thans wordt de fauna ernstig bedreigd. Ik noem de hoogspanningsdraden, die – naar men schat – jaarlijks 1.000.000 slachtoffers maken onder de trekvogels. Dan is er het snelverkeer. Onze wegen zijn als 't ware bezaaid met platgereden vogels, hazen en andere viervoeters. De omvang van deze decimering van de wildstand is nauwelijks te schatten. Wel is bekend, dat jaarlijks circa 3000 reeën worden doodgereden. De omvang van dit aantal spreekt te meer, wanneer men bedenkt dat het toegestane afschot circa 6000 stuks bedraagt. Ten slotte vormen de gemotoriseerde recreatie en de steeds opdringende bebouwing, met de daaraan onverbrekkelijk verbonden stropende huidieren, een bedenkelijke bedreiging voor de levende natuur.

Niettegenstaande al deze bedreigingen heeft ons land een fauna, die haars gelijke in West Europa niet kent. Dat is te danken aan overheidstoezicht, waarbij ik vooral de voortreffelijke dienst Faunabeheer van het Minister van Landbouw en Visserij wil noemen en aan de samenwerking van de overheid met de grote landelijke organisaties op dit gebied zoals Natuurmonumenten, de Vogelbescherming en de Koninklijke Nederlandse Jagers Vereniging, maar bovenal aan de wijze waarop in Nederland wordt gejaagd en waarop voorlichting aan de jagers wordt gegeven.

De uitoefening van de jacht in ons dichtbevolkt en hoog ontwikkeld land stelt – terecht – steeds hogere eisen aan de jagers en legt hun beperkingen op om te komen tot een evenwichtig faunabeheer. Ik meen de Minister van Landbouw als eerste ondertekenaar

Voûte

van het wetsontwerp geluk te mogen wensen met de wijze waarop hij deze eisen en beperkingen in het ontwerp tot wijziging van de Jachtwet heeft geformuleerd.

In dit verband noem ik in het bijzonder het verplicht jachtexamen, de verplichte verzekering tegen jachtongevallen, de mogelijkheid om bij onwettelijk jagen de jachttakte te kunnen in trekken en – voor zover de landbouwbelangen zich daartegen niet verzetten – de plicht van de jager om te zorgen voor het behoud van een redelijke wildstand.

Mijnheer de Voorzitter! Na deze inleiding zou ik nog drie kanttekeningen willen maken over de jacht om ten slotte nog te reageren op het antwoord van de bewindslieden op de eerste vraag vermeld in het eindverslag over de eendenkooien.

Mijn eerste opmerking betreft het voortreffelijk korps van jachtopzichters, hetwelk – zoals de Minister van Landbouw het in de Tweede Kamer uitdrukte – als onbezoldigd ambtenaar van politie slechts een beperkte taak heeft, namelijk bij de opsporing van strafbare feiten op het gebied van de Jachtwet en de Vogelwet. Reeds thans zou ik de Minister van Justitie – en wellicht over zijn rug heen zijn opvolger – erop willen wijzen, dat bij het 'toezicht en opsporing', geregeld in het ontwerp van wet 'Wapens en Munitie', naast de opsporingsambtenaren van het Wetboek van Strafrecht nog ingeschakeld kunnen worden door hem aan te wijzen ambtenaren. Hier moeten stellig ook de jachtopzichters een functie krijgen voorzover het betreft het 'beteugelen van de stroperij met vuur- en luchtdrukwapens'.

Mijn tweede opmerking betreft de duur van de jachthuurcontracten, een onderwerp waarover ook de heer Waalkens in de Tweede Kamer heeft gesproken.

Deze duur was gefixeerd op 6 jaar. De Minister stelt voor deze termijn te verlengen tot 12 jaar. Daarbij gaf hij evenwel in de Tweede Kamer de volgende toelichting:

'In principe heb ik er geen enkel bezwaar tegen, dat op terreinen ten aanzien waarvan vaststaat, dat de jachthuurders een goed functionerend wildbeheer voorstaan, de jacht voor een langere termijn dan zes jaar wordt verhuurd casu quo gehuurd. Ik heb dat in de memorie van antwoord op het voorlopig verslag ook uitdrukkelijk gesteld. Ik acht het evenwel wenselijk de thans voorgeschreven duur van zes jaar te handhaven.'

Ik betreur het, dat de thans voorgeschreven termijn van 6 jaar niet verlengd zal worden.

De situatie is op het moment deze: jachthuurcontract mag géén binding van optie of verlenging in welke vorm ook bevatten. Dit betekent, dat de huurder van de jacht moet wachten met wederinhuren tot de 6 jaar verlopen zijn. Dan ervaart hij in vele gevallen, dat een ander hem vóór is geweest, dat een ander hem intussen de jacht heeft afgekaapt. Terwijl de huurder van de jacht zes jaar moet wachten alvorens hij met zijn verhuurder mag praten over het opnieuw inhuren van de jacht, mag ieder ander wél met de verhuurder praten en – veelal tegen een véél hogere huursom – de jacht voor de volgende zes jaar inhuren.

Mijnheer de Voorzitter! Ik spreek hier uit een 38-jarige ervaring als juridisch adviseur van Nederlandse jagers en hun organisaties, wanneer ik zeg dat deze wantoestand steeds groter vormen aanneemt. Tegen dit euvel is nu nog geen kruid gewassen, tenzij de bewindslieden alsnog bereid zijn de Beschikking van 5 september 1967 (regelende de duur van jachthuurcontracten) te wijzigen en toe te staan, dat de huurder van de jacht gerechtigd is binnen een redelijke termijn vóór de afloop van de voorgeschreven zes jaar contact op te nemen met zijn verhuurder over het wederinhuren van de jacht.

De wijze president van de Utrechtse Rechtbank heeft in zijn – in jagerskringen wél bekend – vonnis van 18 juni 1974 gezegd, dat huurder en verhuurder 'enkele maanden vóór het verstrijken van de huurperiode' mogen besluiten tot wederinhuren. Deze praktische uitspraak is evenwel niet op de Jachtwet en genoemde Beschikking gebaseerd.

Ik wil met klem bepleiten om de termijn – waarbinnen partijen mogen onderhandelen over het wederinhuren – te bepalen op één jaar. Dat wil zeggen dat – nadat 5 van de 6 jaar verlopen zijn – rechtsgeldig door partijen besloten kan worden om de jacht – na afloop van het zesde jaar – wederom voor zes jaar te verhuren. Met belangstelling zie ik het standpunt van de bewindsman met betrekking tot mijn voorstel tegemoet.

In antwoord op de derde vraag schrijven de bewindslieden, dat artikel 61 ten doel heeft stroperij tegen te gaan. Wanneer bij voorbeeld dode herten of reeën vervoerd worden, moeten daarop de wildmerken aangebracht zijn, ongeacht of deze dode dieren de status van wild bezaten of van eigendom, bij voorbeeld afkomstig uit

het wildpark. Ik ben het hiermede eens. Dusdoende wordt de Officier van Justitie verlost van het bewijs, dat de dode dieren gestroopt zijn wanneer de dader volhoudt dat de dieren uit een raster afkomstig zijn. Deze ratio nu geldt evenzeer voor het vervoer van levende dieren. Het lijkt of de bewindslieden dit – bij de beantwoording van de gestelde vraag – over het hoofd hebben gezien.

Mijn laatste opmerking betreft het eerbiedwaardig oude, zakelijke recht van de eendenkooi, een nog nèt levend restant uit de vroege middeleeuwen, het recht der vogelarij, een van de graaf afgeleid zelfstandig recht, dat eens als toebehoren van de ambachtsheerlijkheid in leen werd gegeven.

Het gaat om 139 geregistreerde kooien, waarvan er nog 75 als vangkooi worden gebruikt. Dit aantal nu wil de Minister van Landbouw nog verder beperken door kooien die op 31 maart 1978 niet geregistreerd zijn, voorgoed van registratie uit te sluiten. Hij beroept zich daarbij op de internationale verplichtingen. Ik neem aan dat hier gedoeld wordt op de Conventie van Parijs van 1950. Ik wil mij hiertegen verzetten, enerzijds omdat zulks betekent een verdere beperking van de eendenstand in Nederland en anderzijds, omdat sedert 1950 het wetenschappelijk onderzoek naar de functie van de eendenkooien tot een totaal gewijzigd inzicht heeft geleid.

Volgens het Rijksinstituut voor Natuurbeheer vangen de kooien gemiddeld 2000 eenden per jaar, waarvan 90% wilde eenden. Zij bieden het gehele seizoen per kooi rust en broedgelegenheid aan ± 1400 eenden. Deze 'staleenden' produceren ongeveer 3000 jonge eenden die het vliegvlugge stadium bereiken. Gemeten aan de vangst, is er dus een gemiddeld overschot van 1200 jonge eenden per kooi per jaar. Het is bekend, dat wanneer een kooi verdwijnt of niet langer wordt onderhouden, de wilde-eendenstand ter plaatse sterk terugloopt. Hetzelfde geldt wanneer de rust niet wordt gehandhaafd. Sedert de Conferentie van St. Andrews van 1963 worden de Nederlandse kooien door de internationale natuurbeschermingsorganisaties niet langer als schadelijk beschouwd.

Vermindering van het aantal kooien betekent een plaatselijke vermindering van de wilde-eendenstand. Bovendien zullen veel andere fauna-elementen nadelen ondervinden, dat zij niet meer kunnen profiteren van de volstrekte rust binnen het afpalingsgebied. Ook zal er minder toezicht zijn, waardoor de kans op overtredingen van Jachtwet en Vogelwet toeneemt.

Voûte

Gaarne wil ik de bewindsman verzoeken om te overwegen alsnog op zijn standpunt terug te komen in het belang van het faunabeheer en van de eendenstand in het bijzonder, door de mogelijkheden om kooien te registreren alsnog te verruimen.

□

Minister **Van der Stee**: Mijnheer de Voorzitter! Ik ben de geachte afgevaardigde de heer Voûte erkentelijk voor zijn bijzonder waarderende en inleidende woorden.

De heer Voûte heeft gesproken over de vele gevaren die het Nederlandse wild buiten de jacht om bedreigen. Dat is juist. Er zijn tal van factoren die de wildstand in ons landje reëel bedreigen. Voor een goed beheer van de wildstand moeten die dan ook telkens mede in aanmerking worden genomen. Zo trachten mijn medewerkers bij de jaarlijkse vaststelling van het toelaatbare reewildafschot steeds rekening te houden met de mortaliteit ten gevolge van het snelverkeer, van hoogspanningsdraden, enzovoorts.

Vervolgens is de geachte afgevaardigde ingegaan op de discussie die wij aan de overzijde hebben gehad ter zake van de jachtopzichter. Hij maakte enkele opmerkingen over hun taakuitbreiding. Tijdens de behandeling van het ontwerp aan overzijde heb ik gezegd daaromtrent met mijn collega van Justitie in overleg te willen treden. De motie van de heer Van Rossum om naar middelen en wegen te zoeken, de jachtopzichters naast hun huidige taak nog met aanverwante taken te belasten, is aangenomen. Ik zal met mijn ambtgenoot van Justitie in overleg treden over de vraag, of ook ter zake van de handhaving van de Wet wapens en munitie een taak voor deze jachtopzichters zal zijn weggelegd.

Het tweede punt dat de heer Voûte aansneet, was de kwestie van de duur van de jachthuurovereenkomsten. Wanneer ik de heer Voûte zo beluister, meen ik, dat hier toch van een misverstand tussen ons sprake is.

Laten wij vooropstellen dat het euvel dat de heer Voûte noemt, zich zal blijven voordoen zolang de vraag naar jachtterreinen het aanbod ver overtreft, een situatie die zich reeds jarenlang in ons land voordoet. Dat betekent dat, om de woorden van de geachte afgevaardigde te gebruiken, eigenlijk tegen deze zaak geen kruid gewassen is. Zolang namelijk zal men toch trachten en blijven trachten jachtterreinen voor elkaars neus weg te vangen.

Ik voeg daaraan toe dat de herverhuur van jachtterreinen aan een andere dan de zittende huurder vaak het gevolg is van gebrek aan goede contacten tussen de zittende huurder en de verhuurder of grondgebruiker. Die goede contacten zijn onontbeerlijk voor een goed wildbeheer, inzonderheid waar de wildschadepreventie aan de orde is. Daarom sta ik de creatie van wildbeheerseenheden van voldoende omvang voor, binnen welke eenheden ik het sluiten van jachthuurovereenkomsten voor langere duur dan zes jaar, mits met mijn toestemming, wil bevorderen.

De geachte afgevaardigde pleit voor een regeling die de partijen de mogelijkheid biedt binnen één jaar voor de expiratedatum van de lopende overeenkomst te besluiten om een nieuwe overeenkomst aan te gaan. Hierin schuilt het misverstand waarop ik doelde. Ik acht een dergelijke regeling overbodig, omdat het naar mijn mening en naar de mening van mijn juridische medewerkers de partijen ook in het kader van het vigerende ontwerp vrij staat afspraken met betrekking tot de wederinhuring te maken.

Overigens bieden artikel 6, eerste en vijfde lid, en de door de geachte afgevaardigde aangehaalde jurisprudentie onvoldoende steun om daaruit te concluderen dat partijen niet geruime tijd, bij voorbeeld een of twee jaar, vóór de expiratie van de lopende huurovereenkomst reeds een nieuwe overeenkomst zouden mogen sluiten. Materieel-inhoudelijk ben ik het derhalve geheel eens met de heer Voûte. Ik meen echter niet tegemoet te moeten komen aan zijn verlangens omdat in de huidige wettekst dit reeds gedekt is. Bij de interpretatie van de wet in de toekomst zal deze uitspraak uiteraard ook van betekenis kunnen zijn, voor zover er in de toekomst op dat punt nog misverstanden mochten bestaan.

Het tweede onderwerp dat ik aansnijdt is het merken van dode dieren. Artikel 61 houdt in, dat dode dieren waarvoor een merkenregeling geldt slechts mogen worden vervoerd als het voorgeschreven merk aan het dier is bevestigd. Daardoor wordt de controle op het vervoer van onrechtmatig verkregen wild vergemakkelijkt.

De geachte afgevaardigde heeft in theorie gelijk als hij stelt dat een merkenregeling voor levende dieren eveneens de controle zou vergemakkelijken. In de praktijk hebben wij echter met betrekking tot het vervoer van wederrechtelijk verkregen wild nagenoeg geen problemen. Het levend vangen van diersoorten waarvoor de merken-

regeling geldt – het betreft namelijk alleen grof wild – is moeilijk en komt nauwelijks voor. Daarom is de regeling bewust beperkt tot dode dieren.

Ten slotte behandel ik de kwestie van de eendenkooien. De regeling die artikel 38 ten aanzien van de eendenkooien is voorgesteld, betekent dat het aantal op 31 maart 1978 geregistreerde kooien alleen zal teruglopen, anders dan de geachte afgevaardigde veronderstelt, voor zover zij niet opnieuw worden aangemeld – dit zal vervolgens eens per vijf jaar moeten gebeuren – of voor zover zij niet aan inrichtingseisen voldoen. Het spreekt vanzelf dat ik er van mijn kant zorg voor zal dragen dat eigenaren steeds tijdig geïnformeerd zullen worden over het rechtsgevolg van het achterwege blijven van heraanmelding.

De inrichtingseisen zullen beperkt zijn. Ze beogen slechts te waarborgen dat de kooi als eendenkooi, dus als vangmiddel, bruikbaar is. Er valt een zekere teruggang van het aantal kooien te verwachten. Voor de eendenkooien die als zodanig onderhouden worden en blijven worden, blijft de registratiemogelijkheid bestaan. Deze blijft ook bestaan voor de zogenaamde natuurbeschermerskooien. De eis van inrichting zal immers niet zijn dat er gevangen wordt, maar dat er gevangen kan worden.

Ik ben geen voorstander van de mogelijkheid om een verloren gegane registratie weer te herstellen. Ondanks de uitspraak van de conferentie van Sint-Andrews blijft de conventie van Parijs, die massavangmiddelen, naar mijn mening terecht, wil terugdringen en die daarbij de eendenkooien als zodanig noemt, van kracht.

Voor het natuurbeheer verwacht ik van de bedoelde beperkte achteruitgang zeker geen schade. Als de wildeendstand plaatselijk zou achteruitgaan, hoeven wij over het geheel genomen, juist ten aanzien van deze soort, op dit ogenblik weinig zorgen te hebben. Het ziet er ook niet naar uit dat het in de toekomst zal veranderen.

De eendenkooien hebben het niet aan hun functie als vangmiddel te danken dat zij veelal ook een refugium voor tal van andere diersoorten zijn, maar aan de rust die ermee gepaard gaat.

De heer **Louwes** (VVD): Waarom is er rust?

Minister **Van der Stee**: Die rust is alleen gewaarborgd, indien de kooiker zijn rechten ook uitoefent, dus wanneer de kooi functioneert en bewaakt wordt. Voor zulke kooien blijft de

Van der Stee

registratie mogelijk. Voor andere kooien is de latere registratie voor het behoud van de rust zelden effectvol. Zo druk ik het nog zeer bescheiden uit.

Voor die gevallen waarin het rustele-ment nog waardevol is, maar verval-len zou, is in artikel 26 sub q, de moge-lijkheid tot instelling van een rustzone gegeven.

Daarmee is het probleem, zoals de geachte afgevaardigde het heeft gesteld, eigenlijk reeds volledig afge-dekt. Ik ben ook weinig geneigd de registratie van eendenkooien in afwij-king van het ontwerp te vergemakkelij-ken.

Op het punt van de jachthuurover-eenkomsten en de eendenkooien, waar een schijnbare tegenstelling be-staat tussen de heer Voûte en mij, mag geconstateerd worden dat wij het in-houdelijk volledig eens zijn, maar dat wij over de interpretatie van de wets-tekst verschillend denken. Als wetge-ver in eerste aanleg, mag ik op dit punt aan mijn eigen interpretatie vasthou-den.

□

De heer **Voûte** (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Ik wil de Minister dankzeg-gen voor de beantwoording van mijn vragen en opmerkingen. Zeer in het bijzonder wil ik hem dankzeggen voor zijn interpretatie van de wettelijke be-palingen ter zake van de maximum-duur van jachthuurcontracten van zes jaar.

Ik heb begrepen – dat is naar mijn mening een geheel nieuwe interpreta-tie die ik trouwens zeer toejuich – dat in de loop van die zes jaar huurder en verhuurder in contact mogen treden voor het opnieuw sluiten van de over-eenkomst na afloop van de zes jaar. De jagers en hun organisatie zullen deze interpretatie waarschijnlijk in grote dank afnemen.

□

Minister **Van der Stee**: Mijnheer de Voorzitter! Het feit dat een jachthuur-contract geen binding, optie of verleng-ing in welke vorm dan ook mag be-vatten, neemt natuurlijk niet weg dat reeds één of twee jaar voor de afloop over een nieuwe overeenkomst kan worden onderhandeld, dus niet over de verlenging van de bestaande over-eenkomst, maar over een nieuwe.

De beraadslaging wordt gesloten.

Het wetsontwerp wordt zonder stem-ming aangenomen.

De **Voorzitter**: Ik stel voor, de ontwer-pen van (rijks)wet nrs. 14 342 (R 1061) en 14 343 gezamenlijk te behandelen.

Daartoe wordt besloten.

Mitsdien is aan de orde de behande-ling van de ontwerpen van (rijks)wet: **Machtiging tot instelling van een vis-serijzone (14 342; R 1061); Wijziging van de Visserijwet 1963 (14 343).**

De **Voorzitter**: Ik geef het woord aan de Minister van Landbouw en Visserij, ter beantwoording van een in het eind-verslag over het ontwerp van rijkswet 14 342 (R 1061) gemaakte opmerking.

□

Minister **Van der Stee**: Mijnheer de Voorzitter! De opmerking in het eind-verslag betreft de Ierse visserijkwestie. Ik zou daarover het volgende willen zeggen. Ruim twee weken geleden heeft het Hof van Justitie zijn besliss-ing over de tegen Ierland gevraagde voorlopige voorziening met minstens een maand uitgesteld. Sindsdien zijn er geen belangrijke nieuwe ontwikke-lingen in de zaak geweest. De hoofd-procedure van de Commissie tegen Ierland op grond van artikel 169 van het EEG-verdrag en de prejudiciële procedure, die door de Ierse rechter op grond van artikel 177 van het verdrag aanhangig is gemaakt, zullen normaal gesproken zeker nog een half jaar du-ren.

De kort-gedingprocedure voor het Hof zal op 22 juni met een tweede mondelinge behandeling worden voortgezet. Aangenomen kan worden dat het Hof die dag of zeer kort daarop uitspraak zal doen op het verzoek van de Commissie om voorlopige voorzie-ning. Primair heeft de Commissie, als bekend, verzocht Ierland te gelasten de toepassing van de betrokken maat-regelen op te schorten in afwachting van een uitspraak in het hoofdgeding. Daarbij is geen einddatum gesteld. Subsidiair heeft de Commissie ver-zocht om opschorting in de mate waarin het noodzakelijk is in de betref-fende wateren de visserij toe te laten binnen het kader van de door de lid-staten ingediende en door de Commis-sie goedgekeurde visserijplannen. In-diening en goedkeuring van deze vis-serijplannen zouden binnen een zekere termijn dienen te geschieden.

Hoewel het Hof, in overweging nr. 30, een dergelijke opschorting in beginsel gerechtvaardigd acht, heeft het partij-en nog eens voor een korte periode de gelegenheid gegeven het eens te wor-den over een alternatieve oplossing. En daarover wordt inmiddels tussen Ierland en de Commissie en ook met

andere lid-staten gesproken. Daar valt, op dit ogenblik althans, niets bijzon-ders over te melden.

Misschien is het goed – maar wel-licht doe ik het ten overvloede – dat ik nog even inga op de Nederlandse kant ervan. Wat de als gevolg van de Ierse maatregelen geleden schade betreft, zou ik willen herinneren aan de toezeg-ging die ik heb gedaan tijdens een overleg tussen enerzijds de Neder-landse haringreders (het visserijbe-drijfsleven) en anderzijds collega Van der Stoel en mij op zaterdagmorgen 30 april. Ik heb toen blijkens het verslag letterlijk gezegd: Landbouw en Visserij garandeert de borg. Wij geven die niet. De reders betalen hem, maar wij dek-ken hem af. Ik ben bereid te praten over de schadekwestie. Ik voel mij daartoe, zo heb ik tot de reders ge-zeegd, juridisch niet gebonden, maar ik wil dat met u regelen. Dat is wat daar-omtrent letterlijk gezegd is. Inmiddels is het overleg met de redersvereniging over deze schadekwestie op gang ge-komen. In het algemeen zou ik willen zeggen dat wij de Nederlandse vissers geadviseerd hebben iedere provocatie tegenover de Ieren te vermijden. Daar-onder is uitdrukkelijk niet – ik herhaal: niet – begrepen het mijden van de Ier-se visserijzone, maar wel is het advies gegeven binnen die zone opdrachten van Ierse patrouillevaartuigen op te volgen, zij het onder protest en onder aansprakelijkstelling van de Ierse staat.

Deze ontwerpen van (rijks)wet worden zonder beraadslaging en zonder stem-ming aangenomen.

Aan de orde is de behandeling van het wetsontwerp **Bepalingen betreffende het giraal effectenverkeer (13 780).**

De beraadslaging wordt geopend.

□

De heer **Voûte** (VVD): Mijnheer de Voorzitter! Het is begrijpelijk dat de Ministers van Justitie en Financiën het onderhavige – niet controversiële – wetsontwerp nog in deze kabinetsperi-ode door de Eerste Kamer willen laten behandelen. Reeds is een té lange tijd van voorbereiding verlopen sedert op 25 augustus 1969 de Vereeniging voor den Effectenhandel aangedrongen heeft op een wettelijke regeling voor de afschaffing van nummeverant-woording waarbij de materiële leve-ring van effecten vervangen moest worden door een stelsel van giraal ef-fectenverkeer.

Voüte

Anders dan het antwoord op de tweede vraag van deze Kamer zou doen verwachten is – als ik goed ben ingelicht – voorlopig van het nieuwe systeem geen verlaging van kosten te verwachten. De initiële kosten voor de oprichting van het centraal instituut worden bij de start geraamd op f 3 mln. Voor de amortisatie van deze kosten is gerekend met een periode van 5 jaar. Daarnaast worden de operationele kosten geschat op f 2,7 mln. per jaar. Deze kosten zullen zonder winstopslag worden doorberekend aan de aangesloten instellingen naarmate zij gebruik maken van de diensten van het centraal instituut. Door amortisatie van de initiële kosten mag de kostenbesparing van het giraal verkeer de eerstkomende vijf jaar derhalve niet te hoog ingeschat worden.

Wat de kosten – verbonden aan het effectenverkeer – betreft, wordt het in beurskringen betreurd, dat het Agentschap van het Ministerie van Financiën, de Bank voor Nederlandse Gemeenten en de administratiekantoren niet worden toegelaten tot het giraal effectenverkeer voor de door deze instellingen uitgegeven obligaties, resp. certificaten van aandelen. De inlevering van deze obligaties ter inschrijving in het schuldregister zal derhalve altijd fysiek moeten plaatsvinden en niet door middel van een overboeking binnen het giraal verkeer kunnen worden afgewikkeld. Dit betekent een aanzienlijke bemerking van de obligatiemarkt, aangezien bij aankoop van grote posten obligaties, welke moeten worden ingeschreven in het schuldregister, de stukken moeten worden opgenomen bij het centraal instituut – tegen betaling van aanzienlijk hoge uitleveringskosten – ter verzending naar de betreffende instelling.

In antwoord op de eerste vraag van de VVD wijzen de bewindslieden er terecht op, dat een verschil bestaat tussen een tekort op een verzameldepot en op een girodepot. Het risico van een tekort op een verzameldepot is voor rekening van cliënten van de betreffende aangesloten bankinstelling. Het risico van een tekort op een girodepot wordt evenwel omgeslagen over de cliënten van de betrokken instellingen.

In het rapport van de Commissie Giraal Effectenverkeer wordt dit op blz. 20 als volgt omschreven:

‘Als er een tekort is in het girodepot – d.w.z. als het totaal van de saldi van de aangesloten instellingen groter is dan de bij het centraal instituut in bewaring zijnde voorraad effecten (een

en ander in de betreffende fondsensoort) – en als dat tekort niet aanzienlijk gedragen door de cliënten van de instellingen A, B en C.’

Ik blijf het onredelijk vinden, dat, als instelling A fraudeert, de cliënten van de instellingen B en C de dupe kunnen worden (zie artikelen 45 en 46 jo. artikel 27). Nu wijzen de bewindslieden wel op het toezicht van De Nederlandsche Bank, doch dit toezicht heeft in het recente verleden de deconfiture van Teixeira de Mattos toch niet kunnen voorkomen.

De laatste opmerking van de VVD betrof de redactie van artikel 16. Uit de vraagstelling en het antwoord blijkt reeds thans tot welk een verwarring de tekst aanleiding geeft, waarin het woord ‘aandeel’ in drie verschillende betekenissen voorkomt, te weten als tegoed, als aandeelbewijs en als gedeelte van een geheel. De Commissie Giraal Effectenverkeer heeft op deze verwarring ook reeds gewezen in haar rapport; het is te betreuren dat op dit stuk de opmerking van de commissie niet is overgenomen in het wetsontwerp.

Het is duidelijk, dat de Ministers op het ogenblik wel iets anders aan hun hoofd hebben dan zich te verdiepen in redactionele kwesties. Toch meen ik op dit punt samen met de Minister artikel 16 nog een keer te moeten doorlezen om duidelijk te maken tot welke verwarring dit aanleiding kan geven, in de hoop dat wij dus doende tot een interpretatie komen, die een leidraad voor dit belangrijke artikel in de praktijk geeft. De tekst van artikel 16, lid 1, luidt als volgt:

‘Behoort een verzameldepot toe aan twee of meer deelgenoten, dan kan ieder over zijn aandeel daarin beschikken. Hij kan ook beschikken over een gedeelte van zijn aandeel, voor zover daardoor geen aandelen ontstaan die niet overeenkomen met een of meer effecten.’

Lid 2 luidt: ‘Een deelgenoot kan niet beschikken over zijn aandeel in een tot een verzameldepot behorend goed afzonderlijk.’

Dan ga ik nu de drie verschillende betekenissen in deze tekst interpreteren, in de hoop dat wij dusdoende een begrijpelijke tekst krijgen, die een leidraad geeft voor de toepassing. Ik lees: Behoort een verzameldepot toe aan twee of meer deelgenoten, dan kan ieder over zijn tegoed daarin beschikken. Hij kan ook beschikken over een gedeelte van zijn tegoed, voor zover daardoor geen aandeelbewijzen ontstaan die niet overeenkomen met een of meer effecten.

De interpretatie van lid 2 luidt: een deelgenoot kan niet beschikken over een hem toekomend deel van een tot een verzameldepot behorend goed afzonderlijk.

Mocht ik hier dwalen, dan wil de bewindsman mij wel op het rechte spoor brengen. Met belangstelling zie ik zijn reactie tegemoet.

De heer **Zoon** (PvdA): Mijnheer de Voorzitter! Doordat bij giraal effectenverkeer de nummervantwoordigheid wordt afgeschaft, treden administratieve vereenvoudigingen op die een remmend effect hebben op kostenverhogingen. De in dit wetsontwerp voorgestelde gemeenschapsfiguur maakt giraal effectenverkeer mogelijk aangezien zij de verloren gaande individualisering van effecten per cliënt vervangt door een zakenrechtelijke positie t.a.v. een heel depot. De rechten van de cliënten worden derhalve niet aangetast. Voor de wijze waarop het giraal effectenverkeer mogelijk wordt gemaakt, valt het onderhavige wetsontwerp en de commissie die er belangrijke bouwstenen voor heeft geleverd, te prijzen. Met de effecten die in het giraal verkeer worden opgenomen, heb ik dan ook geen moeite, behalve dan wanneer ik in de witte stukken, gelukkig niet in het ontwerp zelf, het woord ‘bestand’ tegenkom.

Ik heb nog wel wat problemen met de effecten die buiten het systeem vallen, zoals effecten die op verlangen van de cliënt afzonderlijk worden behandeld. Op blz. 15 van de memorie van toelichting staat onder punt 5, dat de deelname aan giraal verkeer weliswaar op basis van vrijwilligheid dient te geschieden, maar dat de ondertekenaars van het wetsontwerp menen dat de wettelijke regeling uit moet gaan van deelname aan het girale systeem. De vraag, die bij mij rijst is nu hoe iemand die niet wil dat zijn effecten, laat mij maar zeggen, giraal worden behandeld, te weten komt dat hij individualisering moet bedingen. Worden de effectencategorieën waarvoor het uitgangspunt van deelname aan het giraal verkeer geldt, door het centraal instituut, dat het best gekwalificeerd wordt geacht om uit te maken welke effecten in het systeem worden toegelaten, bekend gemaakt zodat ieder die bij een bank komt daarvan kennis kan nemen? Houdt artikel 1 een zodanige verplichting van het centraal instituut in?

Op mijn vraag in het voorlopig verslag of het geen aanbeveling zou hebben verdiend de effectencategorieën voor welke afzonderlijke bewaring

Zoon

geen uitdrukkelijk beding van de cliënt nodig is, in de wet vast te leggen antwoordden de bewindslieden dat artikel 10a niet slaat op effectencategorieën, maar op effecten die voor speciale doeleinden worden gedeponneerd. Dit zijn dus, als ik het goed begrijp, effecten die normaliter in het giraal verkeer opgenomen zijn, maar er vanwege bijzondere omstandigheden buiten vallen. Ik wil wel aannemen dat dit antwoord juist is, hoewel datgene wat op blz. 6 van de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer onder artikel 10 staat, naar mijn mening weer grond voor twijfel oplevert, maar mijn probleem hoe een cliënt er achter komt of hij individualisering moet bedingen of niet, wordt er niet mee opgelost. Wordt in het ontwerp niet te veel voorbijgegaan aan het feit dat niet alle beleggers die een bank binnen stappen, precies weten wat hun mogelijkheden en onmogelijkheden zijn?

Mijn tweede opmerking heeft eveneens betrekking op effecten die niet in het giraal verkeer zijn opgenomen, maar nu doel ik op effecten die zich niet voor opnemning in het systeem lenen. Wanneer een cliënt afzonderlijke behandeling bedingt van effecten die normaliter deelnemen aan het giraal verkeer, is het naar mijn mening alleszins redelijk dat hij de hogere kosten die individualisering met zich brengt voor zijn rekening neemt. Hij heeft immers om afzonderlijke behandeling gevraagd. De vraag is, of het billijk zou zijn, indien op thans in omloop zijnde effecten die zich naar hun aard niet voor deelneming aan giraal verkeer lenen, dezelfde tarieven zouden worden toegepast als op effecten waarvoor afzonderlijke behandeling is bedongen. Giraal verkeer behoort hier immers niet tot de mogelijkheden. Ik denk bij voorbeeld aan premie-obligaties, die vooral in de jaren vijftig in stukken van f 100 werden uitgegeven en daardoor ook binnen het bereik lagen van kleine spaarders wier belangen door de bewindslieden op blz. 12 van de memorie van toelichting expliciet worden genoemd. Ik ben mij ervan bewust dat de Minister geen directe invloed op de door het bankwezen berekende tarieven heeft, maar ik wil hem toch vragen of hij het met mij niet redelijk vindt indien er voor de individuele behandeling van effecten, wanneer deze is bedongen, een hoger tarief zou worden berekend dan voor individuele behandeling van op het moment dat de wet in werking treedt nog uitstaande effecten die zich naar hun aard niet voor deelneming aan het giraal ver-

keer lenen? Ik wacht het antwoord van de Minister met belangstelling af.

De vergadering wordt van 14.28 uur tot 14.48 uur geschorst.

Minister Duisenberg: Mijnheer de Voorzitter! Ik zeg graag dank aan mijn beide opposenten voor hun opmerkingen.

De heer Voûte heeft gevreesd, dat door het wetsontwerp voorlopig geen verlaging van kosten te verwachten is. Het wetsontwerp zal waarschijnlijk in ieder geval ertoe bijdragen, dat een verhoging van kosten voor het publiek op dit terrein wordt tegengegaan. Ik ben met hem eens, dat een werkelijke verlaging een te hoog gespannen verwachting is.

Hij heeft wederom betreurd, dat het agentschap, de BNG en de administratiekantoren niet worden toegelaten. Dit strookt nu eenmaal niet met de beperkte opzet van het wetsontwerp. Het regelt slechts zaken voor instellingen, die effecten voor derden bewaren en daarvan is bij de genoemde instellingen geen sprake.

Er moet van een misverstand sprake zijn, als de heer Voûte zegt, dat hij het onredelijk blijft vinden, dat bij een tekort bij het girodepot, als instelling A fraudeert, instellingen B en C daarvoor moeten opdraaien. In het rapport van de Commissie Giraal Effectenverkeer op blz. 20 is bedoeld, dat het verlies uiteindelijk moet worden gedragen door de cliënten van de instellingen A, B en C. Dit geldt slechts als de kwestie bij het Centraal Instituut zelf scheef loopt, als daar een tekort ontstaat door het Centraal Instituut zelf of, om het extreem te zeggen, als het Centraal Instituut zelf fraudeert. Ten gevolge van fraude van instelling A kunnen instellingen B en C dus niet via het Centraal Instituut de dupe worden.

Als de heer Voûte ons wijst op het toezicht van De Nederlandsche Bank en aantekent, dat dit toezicht in het recente verleden de deconfiture van Teixeira de Mattos toch niet heeft kunnen voorkomen, moet mij van het hart, dat ik het jammer vind, dat wij nog niet erin zijn geslaagd, in deze Kamer het wetsontwerp Toezicht Kredietwezen te behandelen. Mijn voorganger, de heer Witteveen is destijds tot dit wetsontwerp geïnspireerd mede naar aanleiding van het geval Teixeira de Mattos. Ik acht het van het grootste belang, het toezicht zodanig te versterken, dat het effectiever is.

Het woord 'aandeel' is in artikel 16 zeer bewust en na lang wikken en wegen gebruikt in de zin van aandeel als een deel van het geheel, een portie.

Deze betekenis is identiek aan de betekenis, die eraan wordt gehecht in Boek 3 van het nieuwe BW en aan die van de drie voorkomende gevallen die door de heer Voûte zijn geciteerd. Inderdaad heeft de commissie zelf geduid op een bron van verwarring die hierin kan liggen. Zij heeft desalniettemin de redactie voorgesteld, zoals deze thans in het wetsontwerp voorkomt.

De heer Zoon heeft gevraagd, of artikel 1 een zodanige verplichting inhoudt aan het Centraal Instituut, dat wordt bekendgemaakt welke effecten wel en welke niet voor opnemning in aanmerking komen. Ik moet deze vraag bevestigend beantwoorden. Alle effecten, die worden aangewezen voor het in aanmerking komen voor behandeling in het girale effectencircuit – als men individuele behandeling wenst, moet men dit dus bedingen – zullen als zodanig worden bekendgemaakt. Dit is zeer nadrukkelijk de opzet.

De heer Zoon heeft verder gevraagd of ik het met hem niet redelijk zou achten indien, wanneer individuele behandeling van effecten wordt bedongen, een hoger tarief werd berekend dan wanneer het zou gaan om individuele behandeling van effecten die zich door hun aard niet lenen voor opnemning in het giraal circuit. Ik acht de stellingname van de heer Zoon niet onredelijk, maar wil eraan toevoegen dat noch ik, noch het centraal instituut de tariefstellende instanties zijn. Ik hoop dat wie horen wil, hore op dit punt.

De beraadslaging wordt gesloten.

Het wetsontwerp wordt zonder stemming aangenomen.

De Voorzitter: Ik stel aan de Kamer voor, om in afwijking van artikel 41 van het Reglement van Orde, de notulen van de huidige vergadering, zijnde de laatste vergadering dezer zitting, zonder voorlezing goed te keuren. Naar mij blijkt kan de Kamer zich hiermee verenigen, zodat aldus is besloten.

Sluiting 14.54 uur.

Lijst van ingekomen stukken met de door de Voorzitter ter zake gedane voorstellen.

1. de de volgende regeringsmissives:

een, van de Minister voor Nederlands-Antilliaanse Zaken, ten geleide van 5 exemplaren van het rapport-Jeukens inzake alternatieven voor de huidige staatsrechtelijke structuur van de Nederlandse Antillen;

een, van de Minister van Buitenlandse Zaken, ten geleide van de tekst van het slotcommuniqué van de Noord-Atlantische Raad;

een, van de Minister voor Wetenschapsbeleid, ten geleide van zijn brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer betreffende de rapporten Commissie Relatie Overheid-T.N.O.;

een, van de Staatssecretaris van Onderwijs en Wetenschappen de heer Klein, ten geleide van zijn brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer betreffende vaststelling van de numerus fixus 1977/1978;

een, van alsvoren, betreffende beperking van de inschrijving van eerstejaars-studenten voor het studiejaar 1977/1978;

een, van de Minister van Verkeer en Waterstaat, betreffende de tracévaststelling van rijksweg 15, gedeelte Gelders-Overijsselse grens/Duitse grens;

een, van alsvoren, ten geleide van de regeringsnota betreffende het waterschapsbestel;

een, van de Minister van Economische Zaken, ten geleide van twee exemplaren van het advies van de Voorlopige Algemene Energieraad inzake besparing op het huishoudelijk energiegebruik;

een, van de Staatssecretaris van Onderwijs en Wetenschappen de heer Klein, inzake beperking van de inschrijving van eerstejaars-studenten 1977/1978;

een, van de Minister van Financiën, houdende mededeling dat aan de Tweede Kamer is toegezonden de rekening van ontvangst en uitgaaf van een aantal geldleningen ten laste van de Staat der Nederlanden;

een, van de Minister van Verkeer en Waterstaat, betreffende de instelling van een Voorlopige Raad voor de Verkeersveiligheid;

een, van alsvoren, ten geleide van een exemplaar van de regeringsnota 'Het beheer van de waterkeringen langs de Nederlandse kust';

een, van de Minister van Landbouw en Visserij, betreffende vaststelling van het maximum aantal eerstejaars-studenten voor de propedeuse van de N-studierichtingen aan de Landbouwhogeschool;

De Voorzitter stelt voor deze missives voor kennisgeving aan te nemen. De bijlagen zijn nedergelegd ter griffie, ter inzage voor de leden:

2°. een missive van de Minister van Buitenlandse Zaken ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar artikel 61 van de Grondwet, en ten geleide

van de Engelse tekst en de vertaling in het Nederlands van de op 14 december 1976 te Sana'a tot stand gekomen Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Arabische Republiek Jemen betreffende samenwerking bij een project voor een pluimveehouderij (Trb. 1977, 37), alsmede een toelichtende nota bij deze Overeenkomst.

Deze missive is inmiddels gedrukt en aan de leden toegezonden. Het tractatenblad is nedergelegd ter griffie, ter inzage voor de leden;

3°. de volgende missives:

drie, van de directeur van het Kabinet der Koningin, houdende mededeling van de goedkeuring door H.M. de Koningin van een aantal ontwerpen van wet, aangenomen door de Eerste Kamer der Staten-Generaal op 5 en 19 april 1977;

een, van de secretaris-generaal van het Europees Parlement, ten geleide van de tekst van een resolutie over de voorbereidende overeenkomst van 15 juni 1977 te Belgrado inzake veiligheid en samenwerking in Europa;

een, van alsvoren, ten geleide van de tekst van een resolutie over de bescherming en de verdediging van de rechten van de mens;

een, van alsvoren, ten geleide van de tekst van een resolutie inzake de onderhandelingen over de wederzijdse en evenwichtige vermindering van de strijdkrachten;

een, van alsvoren, ten geleide van de tekst van een resolutie over het voorlichtingsprogramma van de Commissie van de Europese Gemeenschappen voor de rechtstreekse verkiezing van het Europees Parlement;

een, van het college van burgemeester en wethouders van Bergen op Zoom, ten geleide van een exemplaar van de nota 'De woningbouw in Bergen op Zoom 1980'.

De Voorzitter stelt voor deze missives voor kennisgeving aan te nemen. De bijlagen zijn nedergelegd ter griffie, ter inzage voor de leden.

4°. de volgende geschriften:

een aantal, van de colleges van burgemeester en wethouders van Hennaarderadeel, Wessum en Midwolda, houdende mededeling, dat de raden dezer gemeenten adhesie hebben betuigd aan een besluit van de raad der gemeente Kockengen inzake gemeentelijke classificatie.

Deze geschriften zijn nedergelegd ter griffie, ter inzage voor de leden en worden van belang geacht voor de le-

den en plv. leden van de vaste Commissie voor Binnenlandse Zaken en de Hoge Colleges van Staat;

een, van 'Gelre, Vereeniging tot beoefening van Gelderse Geschiedenis, Oudheidkunde en Recht', te Arnhem, ten geleide van haar brief aan de Minister van Binnenlandse Zaken betreffende het doen behouden blijven van de identiteit en de naam van het gewest Gelderland, in het kader van het ontwerp van wet Wijziging van de provinciewet, de gemeentewet en een aantal andere wetten, strekkende tot reorganisatie van het binnenlands bestuur (Wet reorganisatie van het binnenlands bestuur) (14 322).

Dit geschrift is nedergelegd ter griffie, ter inzage voor de leden en wordt van belang geacht voor de leden en plv. leden van de vaste Commissies voor Binnenlandse Zaken en de Hoge Colleges van Staat en voor Cultuur en Recreatie;

een, van het personeel bureau Warmoestraat van de gemeentepolitie Amsterdam, ten geleide van zijn brief aan de officier van justitie bij de Arrondissementsrechtbank te Amsterdam betreffende een VARA-televisieprogramma op 14 mei 1977.

Dit geschrift is nedergelegd ter griffie, ter inzage voor de leden en wordt van belang geacht voor de leden en plv. leden van de vaste Commissies voor Justitie en voor Binnenlandse Zaken en de Hoge Colleges van Staat;

een, van de voorzitter directie IJmuiden van Hoogovens IJmuiden B.V. betreffende het ontwerp van wet Regelen inzake het onttrekken van grondwater en het kunstmatig infiltreren van water in de bodem (13 705).

Dit geschrift is nedergelegd ter griffie, ter inzage voor de leden en wordt van belang geacht voor de leden en plv. leden van de vaste Commissies voor Verkeer en Waterstaat, voor Volksgezondheid en Milieuhygiëne en voor Economische Zaken;

een aantal, van de colleges van burgemeester en wethouders van Stavoren, Wijnandsrade, Meerkerk, Leerbroek, Nieuwland, Westkapelle, Kamerik, Oldekerk, Megen, Haren en Macharen, Marken, houdende mededeling, dat de raden dezer gemeenten adhesie hebben betuigd aan een besluit van de raad der gemeente Kockengen inzake gemeentelijke classificatie.

Deze geschriften zijn nedergelegd ter griffie, ter inzage voor de leden en worden van belang geacht voor de leden en plv. leden van de vaste Commissie voor Binnenlandse Zaken en de Hoge Colleges van Staat;

een, van C. J. de Vreede te Zaandam, betreffende uitkering krachtens de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering.

Dit geschrift is nedergelegd ter griffie, ter inzage voor de leden en wordt van belang geacht voor de leden en plv. leden van de vaste Commissie voor Sociale Zaken;

een adres van mevrouw E. C. Poldervaart te Rotterdam, met betrekking tot haar huisvesting.

Dit adres is in handen gesteld van de Commissie voor de Verzoekschriften;

een, van H. Servaas te IJmuiden, houdende een verzoek om de totstandkoming te bevorderen van 'een referendumwet'.

Dit geschrift is nedergelegd ter griffie, ter inzage voor de leden en wordt van belang geacht voor de leden en plv. leden van de vaste Commissie voor Algemene Zaken en Huis der Koningin;

een, van het college van burgemeester en wethouders van Opperdoes, houdende mededeling, dat de raad der gemeente heeft besloten adhesie te betuigen aan een besluit van de raad der gemeente Kockengen inzake gemeentelijke classificatie.

Dit geschrift is nedergelegd ter griffie, ter inzage voor de leden en wordt van belang geacht voor de leden en plv. leden van de vaste Commissie voor Binnenlandse Zaken en de Hoge Colleges van Staat;

een, van H. Servaas te IJmuiden, houdende een verzoek om de totstandkoming te bevorderen, van een wet tot het strafbaar stellen van 'het benadelen' van anderen.

Dit geschrift is nedergelegd ter griffie, ter inzage voor de leden en wordt van belang geacht voor de leden en plv. leden van de vaste Commissies voor Economische Zaken en voor Justitie;

een adres van L. F. M. Kruis te 's-Gravenhage, met betrekking tot een verblijfsvergunning voor zijn verloofde Yuk Fong Wong te Hong Kong.

Dit adres is in handen gesteld van de Commissie voor de Verzoekschriften.

5. de volgende lijst van besluiten:

De Voorzitter heeft na overleg met het College van Senioren besloten om:

a. de openbare behandeling van de volgende wetsontwerpen te doen houden op 7 juni 1977:

14 384 Wijziging van de Wet autovervoer goederen;

13 622 Wijziging van de Wet van 2 mei 1921, Stb. 702, tot wettelijke bescherming van het diploma voor ziekenverpleging;

12 800 Wijziging van de Wet op het Wetenschappelijk Onderwijs (onderwijs gericht op het buitenland, speciaal ten behoeve van personen die geen Nederlander zijn);

13 188 Wijziging van de Jachtwet;

14 342 (R 061) Machtiging tot het instellen van een visserijzone;

14 343 Wijziging van de Visserijwet 1963.

b. de openbare behandeling van de volgende wetontwerpen te doen houden op 21 juni 1977:

14 125 Intrekking van de Wet van den 19den julij 1870, houdende vaststelling der voorwaarden, waarop aan calamiteuze polders in de provincie Zeeland tegemoetkoming uit 's Rijks kas kan worden verleend;

13 886 (R 1027) Goedkeuring van het op 29 december 1972 te Londen tot stand gekomen Verdrag ter voorkoming van de verontreiniging van de zee door het storten van afval en vuil, met bijlagen (Trb. 1972, 172);

13 931 Goedkeuring van het op 4 juni 1974 te Parijs tot stand gekomen Verdrag ter voorkoming van verontreiniging van de zee vanaf het land (Trb. 1975, 29);

13 364 Regelen inzake huishoudelijke afvalstoffen, autowrakken en andere categorieën van afvalstoffen (Afvalstoffenwet).

